

Takéto knihy milujem! Príbeh ma zaujal od prvých riadkov, dychtivo som obracala stránku za stránkou. Myslím, že *Dedičkin sľub* sa bude páčiť aj mojim čitateľom.

Julie Klassen

A woman with blonde curly hair, seen from behind, stands on a gravel path leading towards a large, multi-story stone building with many windows. She is wearing a long, dark red, patterned dress with a lace-trimmed neckline and puffed sleeves. The sky is overcast.

# DEDIČKIN SĽUB

TAJOMSTVÁ VRESOVÍSK - 1. DIEL

SARAH E. LADD



Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.  
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2  
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk  
www.slovenskyspisovatel.sk  
Zodpovedná redaktorka Hana Brunovská  
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu The Heiress of Winterwood,  
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Thomas Nelson, Nashville 2013,  
preložila Marta Gergelyová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom  
autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť  
so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

V publikácii sú použité citáty z biblických textov  
(Sväté písmo, Spolok svätého Vojtecha, Trnava 1996).  
Úryvok z Knihy spoločnej modlitby (Book of Common Prayer)  
preložila Marta Gergelyová.

Published in Nashville, Tennessee, by Thomas Nelson.  
Thomas Nelson is a registered trademark of Thomas Nelson, Inc.

Copyright © 2013 by Sarah E. Ladd  
All rights reserved  
Translation © Marta Gergelyová 2022  
Cover Design © Studiogearbox.com  
Cover Photo © Brandon Hill Photography  
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2022

ISBN 978-80-220-2385-6

Venujem svojmu manželovi Scottovi.  
Tvoja nevtieravá sila a bezbrehá láska  
ma inšpirujú každý deň.  
Ďakujem, že vo mňa veríš.





# Prológ

*Darbury, Anglicko február 1814*

**K**atherine zomrie, a Amelia tomu nedokáže zabrániť.

Amelia Barrettová utrela čelo svojej najdrahšej priateľke vlhkou handričkou. Po líci jej nezadržateľne stiekla slza, horúca sťa oheň. V rukách i nohách cítila obrovskú únavu. Bola nesmierne vyčerpaná, túžila si sadnúť a od-dýchnuť. Lenže nemôže prestať.

Za kamennými múrmi panstva Winterwood Manor zem bičoval ľadový dážď, ktorý od močarísk prinášali prudké poryvy vetra. Ešte prednedávnom ten istý vietor spieval uspávkanky. Lenže teraz v sivom svetle brieždenia jeho žalostné kvílenie šepoce mrazivú pred-zvesť.

Zo vzdialenej komnaty sa po starobylých winter-woodskych chodbách rozliehal sotva počuteľný detský plač. Aspoňže dieťaťko sa vystrábi z hrôz posledných troch dní. Katherine však môže ďakovať prozreteľnos-ti, ak sa dožije večera.

Amelia si dlaňami pretrela čelo, tak veľmi túžila vy-mazať z pamäti spomienku na pôrod, ktorý sa skončil tak kruto. Hodiny úzkosti prešli do dní, až jej priateľka napokon upadla do bezvedomia, sotva dýchala. S kaž-

dým slabučkým a trhaným nádychom hrozilo, že ďalší možno nepríde.

Tancujúce svetlo ohňa sa odrážalo na Katherininej sinavej tvári. Po šiji jej stekal pot, ohnivočervené lokene sa jej lepili na vlhké čelo. Amelia ponorila handričku do misky a priateľkinu rozpálenú pokožku zvlažila chladnou vodou. Keď sa jej dotkla, Katherine sa zachveli viečka. Amelia ruku v letku odtiahla, znova plná optimizmu, potom klesla na kolená vedľa postele.

„Katherine!“ Amelia zovrela priateľke rameno. „Počuješ ma, Katherine?“

Z Katherininých vyprahnutých pier vyšiel ston, vzápätí namáhavo zakašľala. „Kde je ten list?“ Jej hlas znel sucho, chrapľavo.

Amelia s doširoka otvorenými očami kývla hlavou k listu na písacom stole. „Tam.“

„Sľúb mi, že mu ho doručíš.“

„Sľubujem.“

„Moje dieťaťko...“ Katherinin slabučký šepot zhltol vzlyk, čo sa jej vydral z hrdla. „Prosím, neopušť ju. Dlh nepotrvá, a bude mať len teba.“

Ameliino vnútro zaplavila ukrutná bolesť, zovrela jej pľúca. Prstami stisla Katherine vlhkú, lepkavú ruku. „Máš moje slovo.“

Nato Katherine pomaly vydýchla a privrela oči.

Zavládla ničota, komnata sa naplnila dusivou ťažobou smrti. Ponevierala sa v kútoch, nie a nie odísť. Ako nezvaný hosť, ktorý sleduje, vyčkáva.

Amelii sa roztriasli ruky. Keď pustila Katherine, pevne ich zovrela do pästí, aby sa jej prestali chvieť. Ako môže Boh dopustiť niečo takéto? Ako si dovoľí brať jej ďalšiu drahú bytosť? Ak by sa domnievala, že modlitba pomôže, zúfalo by ju vykričala. Lenže tiene smrti už videla veľakrát, a modlitba nezachránila život nikomu

z tých, ktorých opatrovala. Nerobí si teda ilúzie, že teraz pomôže.

Napriek tomu prehltna suchú hrudku v krku a začala odriekať. Katherine v jej slovách nájde útechu, aj keď ona sama nie. „Pán je môj pastier,“ začala, „nič mi nechýba.“

S očami stále zavretými Katherine pomaly hýbala popraskanými perami, slová zneli čoraz tichšie a tichšie. „Pasie ma na zelených pašienkach, vodí ma k tichým –“

Katherinin hlas stíchol, jej namáhavé dýchanie sa zmenilo na kratučké dychčanie, až vydýchla naposledy.

Amelia sa uprene zahľadela na telo bez života pred sebou, ani nežmurkla. Ruky i nohy jej strípili, vzápätí ich necítila vôbec. Z neviery sa nedokázala ani pohnúť. Už vyplakala všetky slzy.

Nárek dieťaťka preľal desivé ticho, vytrhol ju z tranzu. Priam pietne pritlačila pery Katherine na čelo, potom priateľke prikryla bledú tvár ľanovou plachtou.

*Dobrota a milosť ma budú sprevádzať po všetky dni môjho života. A budem bývať v dome Pánovom mnoho a mnoho dní.*



# 1

*Darbury, Anglicko november 1814*

Amelia vedela, čo musí urobiť. Vlastne to vedela odvtedy, čo sa kapitán Graham Sterling vrátil na panstvo Eastmore.

Jej plán sa podarí. Musí sa podariť. Naplánovala všetky maličkosti, dopredu myslela na všetky prekážky. Teraz jej ostáva len jedno – presvedčiť kapitána.

Ľutuje iba to, že sa s tým zdôverila svojej mladšej sesternici Helene.

„Veď to je šialené, celkom šialené!“ Helenine červonohedé kadere prudko nadskočili pri každej slabike. „Ako ti mohlo niečo také vôbec napadnúť? Nehovoriac o tom, že to chceš naozaj urobiť.“ Helena hodila vyšívanie na malý stolík pri stene a vyskočila z divána. „Kapitán Sterling ťa bude považovať za blázna! Čo bude s tebou potom?“ Helena mávla rukou, aby umlčala Ameliinu námietku. „Ale ja ti poviem, čo s tebou potom bude. Nebudeš mať manžela ani peniaze, ani vyhlíadky. To s tebou bude!“

„Nehovor tak, preháňaš.“ Amelia si napravila spiace dieťaťko v náručí. „Iba čo zobudíš Lucy. Posledné, čo potrebujeme, je Lucina zlá nálada, keď sa konečne stretne so svojím *papá*.“

Helena sa nazlostila. „Neopováž sa odbiehať od témy, Amelia Barrettová. Dieťaťatku nič nechýba. To ty si tá pochabá. Ako ti vôbec môže napadnúť robiť návrhy mužovi, na dôvažok takému, čo ti je vskutku cudzí? To je spoločensky neprijateľné!“

Amelia uložila Lucy do maličkkej kolísky. „Kapitán Sterling mi nie je cudzí. Teda, *v podstate* nie je. Ako som už povedala, rozhodla som sa. Už ani slova! Podala by si mi láskavo posteľnú prikrývku?“

Helena schmatla žltý pletený pokrovec a hodila ho smerom k Amelii. „A čo si o tom pomyslí pán Littleton, há? Päť týždňov, Amelia! Musím ti azda pripomínať, že sa vydávaš o päť týždňov? Už len to, že sa stretneš v súkromí s iným mužom, nieto ešte –“

„Pst! Netreba sa príliš vzrušovať.“ Amelia odvrátila pohľad, snažiac sa nasmerovať rozhovor späť ku kapitánovi. „Na stretnutí s kapitánom Sterlingom nie je nič neprístojné. Má sväté právo navštíviť svoju dcérku. Koniec koncov, Lucy má deväť mesiacov, a on ju ešte nevidel. No a ja kapitánovi Sterlingovi predostriem obchodnú ponuku, nič viac. Ak ju odmietne, nič zlé sa nestane. Edward sa o tom vôbec nemusí dozvedieť.“

„Nič sa nestane? Nič sa nestane?!“ Helenine orieškové oči sa rozšírili. „A čo tvoja povest’? Celkom ma strasie, keď si pomyslím, že sa to dozvedia klebetníci. Edward by si potom mohol myslieť –“

„Mohol by si myslieť všeličo, Helena, a nepochybné to tak bude. Lenže ja nedokážem len tak vyčkávať a mlčať, neurobiť celkom *nič*. Pretože tak by nám mohol kapitán Sterling Lucy navždy odviešť, čo by som neznesla. Okrem toho neporuším sľub, ktorý som dala Katherine.“

Helenine jemné črty sa zmenili, keď našpúlila pery a zdvihla noštek.

„Možnože ste si boli s pani Sterlingovou blízke, ale rok predtým, čo zomrela, si ju vôbec nepoznala. Úprimne pochybujem, že by od teba očakávala toľké obete len preto, aby si dodržala sľub.“ Nato sa nahla bližšie, nedovoliac tak Amelii odvrátiť zrak. „A musím vôbec prízvukovať, že si toho muža, toho kapitána jakživ nestretla? Veď to môže byť netvor, podliak, ktorý len využije tvoju dobrosrdečnú, obetavú povahu. Prečo by si sa mala vystaviť takému osudu a všetko riskovať, keď už máš výbornú partiu, Edwarda Littletona?“

Helenino varovanie si Amelia vzala k srdcu. Nerozmýšľala vari o tom istom? Pri pomyslení, že bude uväznená v manželstve s krutým mužom, sa zachvela. Ale veď Katherine vychvaľovala kapitánove vynikajúce vlastnosti. Jeho nežnosť... Jeho čestnosť...

Amelia pevne stisla pery. To riziko je ochotná podstúpiť. „Nemôže byť až taký príšerný, sesternička, inak by sa zaňho Katherine nebola vydala. Okrem toho je kapitánom v námorníctve jej veličenstva. A rovnako ako ja vieš, ako to chodí. Bude preč celé mesiace. Čo mesiace! Bude preč, kým je Anglicko vo vojne. Nemám najmenších pochyb, že budeme žiť každý svoj život.“

„Ale čo pán Littleton, Amelia? Pomysli na pána Littletona.“ Helene zmäkol hlas. „Som si istá, že ťa ľúbi. Prečo by si sa k nemu zachovala tak kruto, riskovala šťastné manželstvo pre dieťa, s ktorým dokonca nie si v príbuzenskom vzťahu?“ Helena podišla k Lucy, pozrela na ňu a vyrovnala jej prikrývku. „Spôsobuje mi to bolesť, keď sa s tebou takto priamočiaro zhovám, Amelia, lenže mám ťa príliš rada, aby som ťa videla takto konať bez toho, žeby som ani len nevyjadrila, čo si o tom myslím. Máš pred sebou úžasnú budúcnosť, nemala by si teraz podstúpiť také riziko.“

Amelia na protest otvorila ústa, no hneď ich aj rých-

lo zavrela. Musí uznať, že jej sesternica má v podstate pravdu. Ako však dokáže prinútiť Helenu, aby pochopila jej neľahkú situáciu? Nikdy by nebola súhlasila, že sa vydá za Edwarda Littletona, ak by si ho naozaj nebola obľúbila. Jeho pekná tvár a vášnivá povaha v nej aj teraz vzbudzujú romantické pocity. No ako sa ich svadba blíži, Amelia čoraz viac váha. Jeho činy, navyše jeho nesúhlas dovoliť Lucy žiť na Winterwoode aj po ich svadbe, jej do mysle zasiali otázky spochybňujúce jeho charakter a či je pre ňu ako manžel súci. A pomyslenie na jej sladkú Lucy, ktorá bude vyrastať bez matky, tak ako vyrastala ona sama, Ameliu nesmierne znepokojuje.

A tak si bola istá, že koná dobre, aj keď to bude neľahké. Jednoducho sa musí vyzbrojiť odvahou na ten delikátny rozhovor s kapitánom.

Za oknom sa ozval výkrik, potom na štrkovej príjazdovej ceste zavrzgali kolesá koča. Ženy sa zadívali jedna na druhú. Či už sú, alebo nie sú pripravené, nastal čas.

Amelia prebehla cez komnatu a schmatla sesternicu za ruku. „Sľúb mi, že nepreriekneš ani slova.“

Helena sa mdlo pousmiala. „Kiežby si si bola vzala k srdcu moje slová, sesternička. Ale keďže si rozhodnutá, sľubujem ti to. Len ťa veľmi prosím, aby si aspoň pouvažovala o tom, čo som ti práve povedala.“ Nato sa jej bledožltá mušelínová sukňa zahojdala a Helena vyšla z komnaty.

Keď Amelia prešla k oknu po talianskom koberci v papučkách, takmer ju nebolo počuť. Nadvihla rožtek zeleného zamatového závesu práve včas, aby zahliadla zadnú časť bričky, mokrej a lesklej od ranného dažďa, ako spomaľuje a potom zastavuje pri prednom vchode panstva Winterwood Manor.

Uhladila si kader a nasilu, pomaly sa nadýchla. Či

sa jej to páči, alebo nie, musí si splniť povinnosť. A nesmie zlyhať. Náhlivo prešla k tíkovému pracovnému stolu a znova sa presvedčila, či je Katherinin list na svojom mieste.

Komnatou obloženou drevom sa rozľahlo klopkanie. Závora sa pohla, dvere sa otvorili a v nich sa zjavil James, starnúci komorník. „Kapitán Sterling si vás dovoľuje navštíviť, milostivá slečna.“

„Prosím, uveďte ho. A prosím Sally, aby priniesla čaj.“

Amelia počkala, kým sa zavrú mahagónové dvere, potom vzala spiacu Lucy do náručia. Na drevenej podlahe v chodbe sa ozvali kroky. Vtedy sa Amelia vypla. Znova sa zjavil James, no takmer si ho nevšimla. Zrak uprela na vysokú postavu stojacu vo dverách.

Kapitál Sterling vyšiel na svetlo. Očakávala, že bude mať svetlé vlasy ako jeho brat alebo že bude zavalitý ako jeho otec. Nevyzeral však ani tak, ani tak. Nad vysokým golierom sivého fraku sa mu vlnili tmavé vlasy, vysoké líčne kosti lemovali bokombrady. Nepokojné sivé oči pokukovali spod čiernych mihalníc, prešli z Lucy na ňu, potom znova na dieťaťko. Jeho čerstvo oholená pokožka až tmavobronzová od slnka dokazovala, že trávi celé mesiace na palube lode. Amelia čakala, že bude mať na sebe uniformu, no on sa obliekol ako džentlmen.

Pri pohľade naňho pocítila v žilách nervózne napätie. Na stretnutie s týmto mužom už čaká celé týždne. Dopredu si pripravila, čo povie, dlho si to nacvičovala. Lenže vôbec nečakala, že nepokojné sivé oči na ňu tak zapôsobia. Zhlboka sa nadýchla, zahlnala úzkosť, vykročila vpred a prinútila sa vyčariť čo najkrajší úsmev. „Konečne sa stretávame! Som Amelia Barrettová.“

Kapitán Sterling sa uklonil, znova si pozreli do očí. O svoju hostiteľku sa však zjavne nezaujímal, pozor-

nosť venoval dieťaťku v jej náručí. Amelia sa pohla, aby sa kapitán mohol dcérke lepšie prizrieť, no práve vtedy sa Lucy pomrvila a otvorila oči.

Amelia podišla ešte bližšie a zdvihla Lucy do otvorenej náruče jej otca. „Kapitán Sterling, predstavujem vám vašu dcérku, slečnu Lucille Katherine Sterlingovú.“

Kapitánovi sa v kútikoch úst zjavil váhavý úsmev. Vzal dieťaťku do náručia a privinul si ho na hrud'. Otec s dcérou na seba dlho hľadeli, až Lucy oňho stratila záujem a našla gombík obtiahnutý látkou, čo mu zdobil frak. Kapitán sa končekmi prstov dotkol medených kučierok, ktoré Lucy vyklzli spod čepčeka. „Má červené vlásy.“

Amelia prikývla. „Ako jej matka.“

Lucy sa v otcovom náručí pomrvila a ostro vykrikla. Kapitán sa zarazil. „Čo sa deje?“ Keď od seba odtiahol maličké tielko, Lucy zvrátila tvár a zaplakala. Kapitánovi sa rozšírili zreničky, očividne ho chytila panika. „Prečo plače?“

Amelia potlačila úsmev. Vari ten muž nikdy nedržal dieťa? „Som si istá, že si len hľadá pohodlné, bezpečné miestečko. Dovoľte, vezmem ju.“

Kapitán, očividne celý rád, že môže Amelii odovzdať nariekajúce dieťa, jej vložil Lucy do náručia a odstúpil. Amelia dieťaťku čičkala, kým sa neupokojilo. Potom mávnutím ruky nasmerovala kapitána k ušiaťku pri ohni. „Nech sa páči, sadnite si.“

Amelia uložila Lucy do kolísky pri kapitánovom kresle a vzhliadla hore, keď sa nižšie postavená slúžka Sally zjavila s táckou čaju a biskvitov. Potešená takýmto odvedením pozornosti sa obrátila na slúžku, aby jej dala pokyny. Kútikom oka však pozorovala kapitána, ako sa nakláňa ponad rúčku kresla a uprene hľadá na svoju dcérku.

Kým Sally starostlivo servírovala občerstvenie, Amelia predstierala, že ju so záujmom sleduje, ale po očku ďalej pozorovala otca s dcérou. Kapitán sa na dieťaťko prvýkrát usmial, a ono mu úsmev bez meškania opätovalo. Siahol do kolísky a vytiahol dreveného koníka. Lucy ho schmatla a s úžasom naň hľadela. Potom ho hodila do podstavca na kvety obďaleč. Amelii sa rozbúchalo srdce. Táto scénka v nej vyvolala pocit, že je vo vlastnom dome skôr votrelcom než dedičkou celého panstva.

Zúfalo sa snažila niečím zamestnať, keďže nedokázala nič povedať. Napokon pokynula slúžke, aby odišla, a šla prehrabať zhasínajúci oheň.

„Musím vás poopraviť.“

Amelia sa odvrátila od kozuba, kutáč stále v ruke. „Prepáčte?“

„Mýlili ste sa, keď ste povedali: ‚Konečne sa stretávame.‘ Pochybujem, že si na to pamätáte, ale už sme sa stretli.“

Kutáč zarinčal, pretože sa Amelia obrátila a vstala. „Naozaj?“ Odhrnula si vlasy z tváre, na ktorej cítila rumelec, a podišla bližšie, aby mu do šálky naliala čaj. Nebola to náročná úloha, no triasli sa jej ruky a hrozilo, že sa horúci nápoj vyleje na tanierik.

„Prvých dvanásť rokov svojho života som býval v Darbury. Pamätám si, že som vás vídaval, keď ste neboli oveľa staršia, než je teraz moja Lucy.“

Amelia podala kapitánovi čaj, sama si naliala do šálky, a usadila sa do kresla oproti nemu.

Kapitán pozrel cez plece. „Nie je váš strýc doma?“

Amelia pokrútila hlavou. „Strýko George šiel za obchodmi do Leedsu. Mal by sa vrátiť zajtra. Aj moja stryná je preč, šla navštíviť známú.“

Kapitán si natiahol nohu v čižme a uvoľnil sa. „Nuž,

ako mi povedal brat, vy ste tá, ktorej som zaviazaný. Nie vášmu ujcovi.“

Amelia cítila, ako jej dekolt zaplavila horúčava, ako stúpa nahor. Pozrela si na ruky a riekla: „Nie ste mi zaviazaný, pane.“

„Nedokážem slovami vyjadriť vďaku za to, ako príkladne ste sa starali o moju manželku. I za to, čo ste urobili pre moju dcérku. Nikdy vám to nedokážem splatiť.“

Amelia vyskočila z kresla a prešla k obloku. Cítila sa trápne, keďže jej kapitán venoval toľkú pozornosť. Odťahla závesy, aby pustila do komnaty svieže sivé svetlo rána. „Ako dlho sa zdržíte v Darbury, kapitán?“

„Len kým nenájdem niečo vhodné pre Lucy. Musím sa vrátiť k povinnostiam ešte tento mesiac. Dúfam, že dovtedy všetko zariadim.“

*Mesiac.* Zahryzla si do spodnej pery a prešla k pracovnému stolu. List ležal presne tam, kam ho dala. Lahučko doň ťukla. Ak by príliš otáľala, mohla by stratiť odvahu. „Myslím, že vám môžem pomôcť nájsť opatrovateľku pre Lucy.“

Z očí mu vyčítala, že vzbudila jeho záujem. „Budem vám nesmierne povďačný za akúkoľvek pomoc. Od návratu do Anglicka som sa stretol s dvoma opatrovateľkami. Prinajlepšom však môžem povedať, že na mňa neurobili dobrý dojem.“

*Aspoňže je ochotný o tom debatovať.* Amelia sa nadýchla, aby sa upokojila. „Predtým než Katherine zomrela, sľúbila som jej dve veci. Prvá bola, že vám dám toto.“ Amelia zdvihla list a držala ho kúsok od neho.

Kapitán Sterling sa naň zadíval. Keď sa poň načiahol, Amelia si všimla širokú fialovú jazvu, čo mu pretínala ruku a mizla pod manžetou kabáta. Vyzerala čerstvá. Odvrátila zrak a vložila mu list do ruky.

Kapitán zalepený list hneď obrátil a prečítal si, čo bo-



lo na ňom napísané. Vzápätí zvažnel, vstal a opatrne podišiel k Amelii. „To je od mojej manželky?“

„Áno. Napísala ho niekoľko dní pred smrťou. Poprosila ma, aby som vám ho osobne odovzdala.“ Keď nič nevravel, Amelia pokračovala. „Bála sa, že ak by sme list poslali poštou, nikdy by sa k vám nedostal.“

Kapitán sa uprene díval na list, ostrá sánka zaťatá, výraz na tvári nečitateľný. Prebehol pohľadom z neotvoreného listu na dcérku, potom na Ameliu. Aj keď sa im stretli oči, Amelia vycítila, že je duchom neprítomný. Akoby hľadel cez ňu.

Nato si vložil neprečítaný list do vrečka a znova si sadol. „Povedali ste, že ste sľúbili dve veci, slečna Barretová. Čo bolo to druhé?“

Amelia sa vrátila ku kreslu oproti hosťovi. Odmlčala sa, aby ovládla emócie, potom riekla: „Sľúbila som, že naveky ostanem s Lucy. Že ju nikdy neopustím.“

Kapitánovo tmavé obočie sa zdvihlo, no on nepovedal nič.

„S vašim požehnaním chcem tento sľub určite dodržať, a počas týchto deviatich mesiacov som si premyslela, ako to urobiť. Vymyslela som plán a verím, že bude výhodný pre všetkých zainteresovaných.“

Kapitán sa naklonil dopredu a lakťami sa oprel o kolená. „Čo teda navrhujete?“

Amelii zovreté ruky v lone celkom stuhli. „Keďže pochádzate z Darbury, možno viete, že mám zdediť panstvo Winterwood Manor.“

Kapitán prikývol, stále sa na ňu uprene díval. Teraz však nehľadel cez ňu, ale na ňu.

„Keď môj otec dávno pred smrťou kúpil toto panstvo, boli to ruiny. Sníval o tom, že ho obnoví a vráti mu pôvodnú nádheru. No a teraz o tom snívam ja. Som jeho jediný dieťa a nejestvuje žiadna konkrétna pod-

mienka, pokiaľ ide o dedičstvo. Takže keď sa vydám, dostanem Winterwood. Dovtedy ostane v rukách môjho strýka.“

Ďalšie slová jej vyleteli z úst naozaj rýchlo – vôbec nie tak, ako si to nacvičila. „Chcela by som, aby Lucy žila tu so mnou. Nič jej nebude chýbať. Bude mať tie najlepšie guvernanky, najvyberanejšie šaty. A keď príde čas, jej veno bude značné.“

Kapitánovi sa rozšírili zreničky. Cível na ňu, akoby jej bola narástla druhá hlava. Pocítila ostych, a tak sklopila zrak. Zadržala dych, čakala na jeho odpoveď.

Kapitán napokon prehovoril. „Musím priznať, dúfal som, že mi v tejto záležitosti niečo poradíte.“

Amelia vydýchla. Narovнала si rukáv a starostlivo vyhladila čipkovú manžetu. Nasledujúce slová musí naozaj poriadne zvážiť. Sú totiž zásadné, ak má jej plán uspieť.

„Lucy pre mňa nie je a nikdy nebude bremenom. Napriek tomu jestvuje istá prekážka, ktorá jej bráni ostať naďalej na Winterwoode. Aby som dostala celé dedičstvo, musím sa vydať, skôr než dovším dvadsiaty štvrtý rok. Inak celé panstvo prejde na jedného z mojich vzdialených bratrancov. A ak sa to stane, nebudem mať nič – žiadny domov, žiadne peniaze ani prostriedky na to, aby som sa postarala o dieťaťko...“

Nato sa odmlčala. Nahla sa bližšie ku kapitánovi a riekla trasľavým, ešte tichším hlasom: „Momentálne som zasnúbená s pánom Edwardom Littletonom z Duntonu. Lenže pán Littleton sa jasne vyjadril v tom zmysle, že keď sa vezmeme, Lucy nemôže zostať na Winterwoode.“

Ďalej už nedokázala obsedieť, a tak vyskočila z kresla a podišla ku kapitánovi. „Kapitán, starala som sa o Lucy deväť mesiacov. Lúbim ju ako svoje vlastné die-

ta. Je pre mňa oveľa dôležitejšia než sto pánov Littletonov a tisíc Winterwoodov. Verte mi, že urobím všetko, čo treba, aby bolo o ňu dobre postarané.“

Kapitán sa postavil a vzpriamal. „Povedali ste, že máte plán, slečna Barrettová.“

Vtedy sa Amelii roztriasli ruky. Nepokúsila sa však zastaviť ani chvenie pier, predtým než prehovorila. „Aby som sa mohla naďalej starať o Lucy, keď sa vrátite k svojim povinnostiam, mohla zdediť Winterwood a dostať sa k prostriedkom, vďaka ktorým by som zabezpečila Lucy, čo potrebuje, musím sa do niekoľkých týždňov vydať za niekoho iného ako pána Littletona.“

Kapitánovi sa zúžili oči. „Čo tým naznačujete?“

„Za vás, kapitán. Vy a ja by sme sa mali vziať. Bez otáľania.“

## 2

Graham Sterling si nebol istý, či správne rozumel, čo to drobné mladé žieňa povedalo, a tak potlačil smiech, neveriac vlastným ušiam. Ako má človek odpovedať, ak mu dáma – ešte k tomu krásna neznáma – navrhne manželstvo?

„Vždy ste taká priamočiara, slečna Barrettová?“

„Vyžadujú si to okolnosti, pane.“ Pohľad slečny Amelie Barrettovej bol naďalej priamy. „Som si však istá, že rozumiete, prečo by mala takáto dohoda výhody. Potrebujete niekoho, kto sa bude starať o Lucy.“ Vtedy jej ruka vyletela na hrud'. „A kto by sa na to lepšie hodil než ja, ktorá ju ľúbi od narodenia?“

Graham nedokázal odtrhnúť oči od tej energickej ženy, aj keď si to želal. Líca jej zrumeneli, v zaфіrových očiach neskrotná náruživosť. Od jeho stretnutia s touto mladou ženou prešlo len niekoľko minút, no Graham už teraz s určitosťou vedel, že slečna Amelia Barrettová je silná a vplyvná.

A tak si odkašľal a riekol: „A nemyslíte si, že manželstvo je trošku... priveľa?“

Lucy zamraučala, čím prerušila ich rozhovor. Graham sa vrátil ku kreslu, vďačný za to odvedenie pozornosti.